

2 söndagen efter Trefaldighet 2018

Präst och Diakonvigning

Göteborgs domkyrka

Text: Lukasevangeliet 14:15-24

Det är fest på gång.

I dagens Sverige sker inte sällan inbjudan genom en evenemangsinbjudan på Facebook. Är man en stor eller kommersiell arrangör kan man dessutom annonsera sitt evenemang. Människor kan svara att de är intresserade eller att de kommer – och detta sprids sedan vidare och kan gillas av andra, och så hoppas man på än fler deltagare.

Jag finns fördelar med detta sätt att bjuda in, både i det lilla och det stora sammanhanget, men det finns också några saker som stämmer till eftertanke. Och då tänker jag särskilt på två av de möjliga rutorna som man kan klicka i – nämligen *intresserad* och *kanske*. Det rimliga när man får en inbjudan är ju att man bestämmer sig för att tacka ja eller nej – men förstahandsvalet när det är en annonserad inbjudan är **Intresserad** och i privata sammanhang är det väldigt ofta att människor först svarar **kanske**. Vad ska jag som festarrangör göra med den informationen? Hur mycket mat ska jag köpa? Jag hörde av någon som planerade studentfest att det sista Ja:et (troligen en ändring från Kanske) kom på vägen hem från skolgårdens utspring.

Det är som att vi har svårt att bestämma oss – med ett kanske eller intresserad, hålls alla dörrar öppna. Det kan ju trots allt dyka upp något mer intressant i sista stund. Jag kan också få ett legitimt hinder, som trots allt är lite obekvämt att framföra till värden. Med ett klick i rutan *kanske* undkommer man som bjuden helt enkelt en hel del problem.

Men den möjligheten hade inte de som i dagens liknelse bjöds in till fest, en fest som vi av sammanhanget förstår är festen i Guds rike. De som fick inbjudan var alltså tvungna att bestämma sig – och svaret blev nej. Varför då? Ska vi förstå liknelsens poäng behöver vi veta att de som lyssnade till den troligen var välutbildade män som hörde till en etablerad religiös grupp. Det är dem liknelsen riktar sig till – Vad skulle de svara om de fick inbjudan till måltiden i Guds Rike? Ja, tänker du – det kan väl inte vara så svårt, varför komma med undanflykter. Jo, om de svarade ja – så bejakade de också att Jesus var Messias/Guds son. Gud själv är värd för den himmelska festen. För många, ja nästan alla så gjorde de bedömningen att det var omöjligt att svara ja, därav undanflykterna. Att svara ja och följa Jesus innebar att bryta sig ur sitt trygga sammanhang. Att kanske tvingas lämna sin familj och ge upp den position man erövat genom livet. När de etablerade svarat nej, ja då går inbjudan vidare... till de som i det samtida samhället var allra längst ner på samhällsstegen. Dem som Jesus inte bara talade om i liknelser, utan sökte upp och till och med åt tillsammans med.

Liknelsen och Jesu sätt att handla provocerade samhällets religiösa elit den gången, och var ett glädjebud för dem som levde på skuggsidan. Hur är det idag?

Som biskop, eller för den delen präst eller diakon, finns det all anledning att låta sig utmanas av liknelsen. Tar vi som kyrka inbjudan på allvar, svarar vi ja med hela oss eller är vi bara lite lagom religiöst intresserade. Hör vi evangeliets utmanade röst om att spränga gränsen, gå vidare? – inbjudan gäller alla. Långt fler än vad lärjungarna i Palestina någonsin kunnat föreställa sig och på platser så avlägsna som Göteborg.

Om en stund är det dags för vigning. **Och nu vänder jag mig till er diakon- och prästkandidater.** Här och nu förväntas ni svara ja på Guds särskilda kallelse. Högt och tydligt på samma sätt som Ingela gjorde vid torsdagens domkapitel.

Om det tidigare funnits tankar om att jag *kanske* ska bli präst eller diakon, jag är *intresserad*, men har inte bestämt mig – så är den möjligheten alldeles strax förbi. Ni kommer dessutom avlägga livslånga löften. Är det verkligen nödvändigt, att svara ja, inte bara för idag och utan för all framtid? Vem kan lova så mycket? Säkert har de tankarna farit genom era huvuden mer än en gång. Och svaret vet ni – ni kan svara ja därför att Gud och kyrkan före er har sagt ja!

Här och nu avskiljs ni för särskilda uppgifter. För övrigt samma uppgift som tjänaren i liknelsen fick. Att bjuda in till fest i Guds rike, att måla bilder av detta Rike så att människor förstår vad det innebär, dela måltidsgemenskap, handla så att det blir synligt och inte minst ha blick för dem som inte tror sig passa in eller vara bjudna.

Och Guds rike, har till skillnad från andra riken, inga geografiska gränser. Med ökad nationalism och rädslor för det annorlunda har kyrkan ett allt mer angeläget budskap. Vi är en enda mänsklighet, var och en skapad till Guds avbild. Gud gör inte skillnad på svenskar eller romer, hög eller lågutbildade. Jesu budskap fortsätter att provocera men också att inspirera - att arbeta för att himmelriket ska ta plats mitt ibland oss.

Uppgiften är stor, och det blir inte alltid som man tänkt sig.

Om jag ska ge er ett enda råd på vägen, så är det detta – glöm aldrig bort att ni först och främst är kallade till fest i Guds rike. Låt ingen ta den glädjen ifrån er!

Susanne Rappmann, biskop